

WELKOM

In de Naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest.

De Geest van WEES ER vervult opnieuw de hele bewoonde aarde; heel die wereld draagt de kennis van wat daarmee gezegd wordt.

Wat wordt daarmee gezegd: *de geest van Die-wij-roepen, vervult opnieuw heel deze mensenwereld?*

Mensenwereld? Dierenwereld. Plantenwereld. Stenen, water en vuur, hemellichamen als lichtende getuigen, Heelal. Gebeuren-totaal. Je hoort die orbis terrarum, waar het koor over zong, ademhalen, de immer aanwezige bewegende lucht in je gezicht geblazen. Spiritus Domini. Het leven gegund: wij mogen er wezen. Iedereen mag er wezen. Het zij ons gegund.

Hoogfeest. Topdag. En we vieren, als vanouds, en zeggen: dit is de dag, dit is ecclesia: bij elkaar geroepen om op leven gestuurd te worden. We zien ze zitten, die eerstelingen, opgevlamd: we zijn welkom, iedereen is welkom. De grondvesten zijn voelbaar.

Pinksteren, zeven weken voor bij Pasen-weg-met-de-dood. De Joodse gemeenschap op Pinksteren, het Wekenfeest, haalt het Gebeuren binnen en ziet het gebeuren op de Sinai: *Hecht je aan WEES ER met hart en ziel en kunnen, en gun van harte het leven aan wie met je gaat, vrouw en man, oud en jong, zwak en sterk.* Ook dit gaat gepaard met diezelfde donder en bliksem.

We worden geschokt. Hoogfeest. Voel het. We worden stil en denken wat we doen met wat ons gegeven is.

Overweging

VREDE IS VERGEVEN: DOE HET

Hoe nadrukkelijker het feest groots wordt genoemd, hoog feest wordt genoemd, Openbaring der Heren, Pasen, Pinksteren, hoe duidelijker het is dat wij het niet kunnen begrijpen. Niet verder komen we dan vermoeden, onze blik in de richting sturen van waar wij heen willen gaan. In ons enthousiasme (dat betekent eigenlijk hartstochtelijk 'in god zijn' - zonder goed te beseffen waar we het over hebben) verzinnen we creatief de beelden: storm, donder en bliksem, drama, vurige tongen, iedereen en alles geeft blijk te verstaan wat wil worden gezegd. Beelden komen ons voor ogen die onze onzekerheid de pijn ontnemen, die het onbereikbare dichtbij doen voelen, die verdriet in troost doen verkeren.

Wellicht herinnert u zich de zondag na Pasen, Beloken Pasen. De liturgie liet toen hetzelfde hoofdstuk van het Johannes-evangelie aan het woord. Van die muren van angst en huiver: hoe kunnen we in Gods Naam ooit wennen aan de afwezigheid van Hem die we achterna liepen of althans zouden willen lopen. Waar zou dat heen kunnen leiden. Het gemis omzetten in verlangen en het verlangen omzetten in gedrag. Voor Johannes blijkt de vreugde te bestaan in de herkenning van de lijdende mens. Iedere lijdende mens roept de gestalte op van de verkondiger Jezus. Aanwezig wordt hij. Of beter andersom gezegd: al ons vroom en verlangend bezig zijn met die Jezus (kerk zijn) roept de 'voor de hand liggende' aanwezigheid op van die te lijden heeft aan dit leven. Hoe ziet ie er uit? Hoe kan het zijn dat we het nog steeds dulden, dat zij in zo grote getale aanwezig zijn in ons midden? Het koninkrijk Gods zou toch midden onder ons zijn? Het zou toch allemaal anders worden?

We moeten terug naar die groet. Dwars door onze opgetrokken wallen en muren: Vrede voor jullie! Ontvangt de Geest. Hier pak aan, aanvaardt, stel je open..... Deze groet hier is geladen, geladen met zijn boodschap, één geheel met de groet: zijn handen liet hij zien en zijn zijde, zijn identiteitsbewijs: de tekenen van zijn lijden, dat hij heeft doorstaan. Hun ogen werden

geopend! Zij herkenden: de lijdende in hun midden, zij werden er helemaal vol van, van vreugde, staat er: die vreugde slaat niet op het lijden, maar op de herkenning: gemeenschap werden zij. "Vrede zij u": en we beseffen het belang van tweede keer: nu zo concreet als een zegen met opdracht en al:

Zoals de Vader mij heeft gezonden, zo zend ik u. Zo concreet. Op gelijke wijze, met gelijke bestemming, zo zend ik jullie..

Waar hebben we het eigenlijk over als het over vrede gaat. Geen oorlog? Wapenstilstand? Geen ruzie? Geen geweld. Het is wel wat erg mager als we het alleen maar negatief kunnen zeggen wat we met vrede bedoelen.

In het etymologisch woordenboek van Jan de Vries voel je je aanvankelijk wel wat ongemakkelijk bij het zoeken naar de geboorte en afkomst van het woord vrede: maar uiteindelijk komt hij op een heel antiek werkwoord, *gevreden*, dat *verzoenen* betekent, elkaar kwijt schelden, verwijten stoppen. Kortom een nieuw klimaat waarin het gaat om de orde te herstellen..

Maar Jan de Vries is Jezus niet. Het evangelie van Jezus is geen woordenboek. Van hem worden, alsof het al niet ingewikkeld genoeg is, de woorden doorgegeven: *vrede laat ik u na, mijn vrede is het die ik u geef, niet zoals de wereld vrede geeft.* Iets heel anders dus. Niks alleen maar orde herstellen. Maar iets dat gegeven wordt: van de een aan de ander, alsjeblieft dankjewel, persoonlijk, te geef als nalatenschap. Voorgoed. Meen je dat? Mag ik het houden? Ja, je mag het houden. Vrede, hier pak maar aan, krijg je van me. Laat het niet vallen – de kruik is zo gebroken-, wees er voorzichtig mee.

Zo was hij: zo. Gezondene: *uit op vergeving van wat niet deugt*, lijdende met de lijdenden die het slachtoffer zijn van al wat niet deugt. *En zo zijn jullie gezonden, zegt hij: ga, vergeef.*

Luister goed wat hij zegt: *Vrede voor jullie: (en meteen daar achteraan wat dat inhoudt!): aan wie je vergeeft wat niet deugt, het is dan vergeven. Aan wie je blijft aanrekenen wat niet spoort, die laat je steek: die laat je lopen met jouw oordeel als last.* Dan kan er geen sprake zijn van vrede! Dat is de kracht: vrede zij jullie! Vrede en vergeving horen onlosmakelijk bij elkaar. Zeventig maal zeven keer. Ga en doe het dan ook, aarzel niet, spring over je eigen schaduw heen: wees vrede, vergeef. *Ontvangt deze heilige geest, hij blies in hun gezicht, ze voelden de luchtverplaatsing, als ware het een kus.* Pasen en Pinksteren in een adem, alles is gebeurd. We kunnen aan het werk, want ontvangen is een werkwoord. Nu is het onze beurt. Vrijheid kan alleen ontstaan, als je elkaar van schulden afhelpt, elkaar bevrijdt.

Dat is precies wat we nodig hebben: de geest, de vaardigheid en de durf om te vergeven. Daar hebben we de grootste moeite mee. Dat doen we niet zomaar. Volken vergeven elkaar niet, gemeenschappen vergeven elkaar niet. Mensen durven het niet aan. Is ook moeilijk. Nog steeds zijn er zelfs Jezusgemeenschappen (God betere het, bidden we) die niet met elkaar aan tafel durven om samen het brood te breken tot zijn gedachtenis, 'tot vergeving van wat niet deugt'.

Wat is ons diepe pinksterverlangen, wat is ons gun-vermogen? Achter in de kerk liggen boomblaadjes die nog een boom zoeken. Er hangen al wat blaadjes, maar het mag overvloediger. U ben uitgenodigd om na de dienst uw pinksterenthousiasme op te schrijven, voor de groei aan onze boom. Vrede zij jullie allemaal. Je hebt de geest gekregen, mag je houden, niet laten vallen. Aan wie je het leven gunt, het zij ze gegund. Aan wie je het leven niet gunt....nee, dat kunnen we niet maken.

---

albmeijer@hotmail.com

VOORBEDE

Laat ons bidden
voor deze wereld, die zucht en kreunt om bevrijding,
voor heel de lijdende mensheid van onze dagen,
voor alle slachtoffers van oorlog en rassenhaat,
voor al de slachtoffers van wreedheid, hun door hun medemensen aangedaan.
dat degenen die op dit moment *niet* lijden,
die op dit moment *geen slachtoffer zijn* van geweld en wreedheid
het voor hen opnemen en hun eigen zegeningen met hen delen.
Laten ons vol vertrouwen bidden:

Laat ons bidden
voor hen die het geloof in de mensen en in de liefde verloren hebben;
voor de mensen die zich in de steek gelaten voelen door god en mens,
die geen vader of moeder, vriend of vriendin hebben,
die niemand kennen die blij met hen is.
voor allen die in hun lijden zozeer lijken op Jezus;
dat degenen die zich toevertrouwen aan de Eeuwige
hun geloven, hopen en liefhebben vormen geven
die concreet tegemoet komen aan hen die ernaar uitzien.
Laten ons vol vertrouwen bidden

Laten we bidden voor onszelf
om vertrouwen als we met angst en beven de toekomst tegemoet zien,
om hoop als we in de verwarring geen uitweg meer zien,
dat wij onszelf vergeven, dat wij van onszelf houden,
om die geest bidden wij:
om liefde: dat die grote bevrijding komen zal voor allen, verenigd in u.
als kinderen van God.

Lieve God,
Kom in ons, win, ontwapen ons,
Zie ons, doe ons aan.
Weesta ons, wacht in ons, delf in ons, ontraadsel ons bestaan.
Kom in ons, maak geluid in ons.
Dood is diep in ons, versteend onze stem
Ontsta in ons, doe pijn, doorgloei ons,
Leef ons, licht in ons.
Kom uit ons, scheur ons, kind in ons,
Mens in ons, ontwaak.
Ontvang ons, overschaduw ons.
En ga met ons, waar niemand met ons gaat.
Vandaag. Alle dagen. Boven alle tijden uit: eeuwigheid.
AMEN